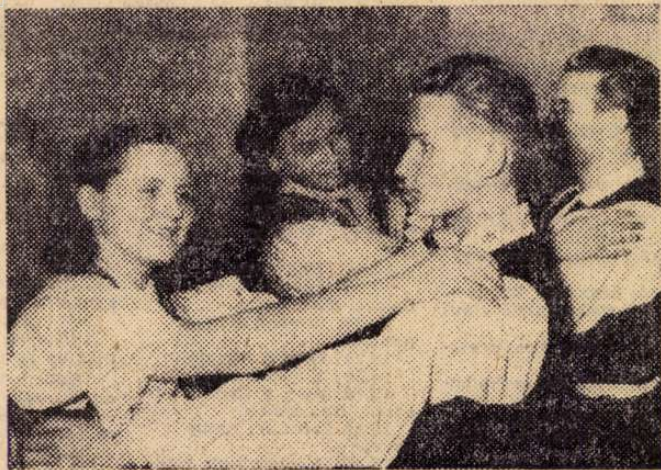

A kulturális seregszemle petőfibányái harci osztagai

Miért olyan barátságos a petőfibányai tágas, szép, új kultúrotthon? Belépsz, és szemed elé tárul a válasz: mert telis-tele van élettel. És főként fiatalokkal, akik valóságos honfoglalást végeztek itt: naponta megtelek velük a ping-pong-, sakk- és biliárdterem, zenekarokat, táncsoportokat alakítanak, viszik

haza a könyvtár könyveit, résztvesznek a fotoszakkör munkájában, a modellezőkör megalakításában... Az arcok, tö ténészek, tervek, eredmények sokaságából csak néhány kép, néhány szűkreszabott sor álljon mutatóba, mint viruló, terebélyes fának egyes ágai, levelkéi.

Marosvölgyi Henrik, vagy köznapiasabban: Heini bácsi, a muzsika szereimese. Eredeti szakmája lakatos, de már tizennyolc éves korában eljegyezte magát a szárnyaló hangokkal. Jelenleg a zene nagytekintélyű és nagyhatalmú intézője Petőfi-bányán. Négy zenekara van, és azt mesélik róla, hogy újabban már külön-díjat fizető magántanulókat sem fogad el: aki tanulni akar, tanuljon a közönségben... Szorgalmának és a fiatalok törekvésének máris megvan az első komoly eredménye: az egyik zenekar győzött a seregszemle járási bemutatóján. Most csak a 8-14 évesek szimfónikus együtteséről szeretnék néhány szót szólni. Ennek a próbáját láttam, és nem hiszem, hogy valaha is el fogom felejtani.

Heini bácsi koppant egyet, a zajos társaság egyszerre elcsendesedik; a kis hegedűk az állakhoz emelkednek, a fúvósok figyelme megfeszül, a dobos is elrendezkedik. Megkezdődik a próba. Brahms: Ötödik magyar tánc, és magyar dalok zendülnek fel, szépen, jókedvűen.

A zenész-palánták túlnyomórészt bányász-gyerekek. Mesélik, hogy egy ittjárt olasz küldöttség tagjai nem akarták elhinni, hogy nem a Zeneakadémia utánpótlás-együttesét hallják. Szép zenei érzék, fegyelmezett ösztön, és — saját hangszerek; még kommunista létükre is furcsa volt nekik, hogy egy bánya fiataljait hallják és látják.

Az úttörő-zenekarhoz utánpótlást is nevel Heini bácsi. Ennek legifjabb tagja Gémes Gábor ötéves hegedűs-jelölt. Betűt olvasni nem tud még, csak kottát. A Lenin-dalt és a Katyusát elmélyülten és nagy buzgalommal játssza. Komoly arccal fülel a hangokra, és a kezdetleges dallam, mely ujja nyomán szétárad a teremben, észrevétlenül a jövő szimfóniájává magasodik...

Csak rá kell nézni a táncsoport tagjaira, csak három percig kell figyelni a próbát, és mindenki meggyőződhetik róla: nagyon szeretnek táncolni. Vezetőjük, Hauk Sándor augusztusban vette át a csoportot. Pestről jár le Petőfibányára, hetente egyszer. Csak egyszer. Ez fő-keserve neki is, a táncosoknak is. „Ha legalább kétszer jöhetnék, a megye legjobbjaivá fejlődhetnék!” — mondja.

A csoport kedves és szép munkája: kiváló bányászok, brigádok felkészítése. Reggel ötkor is felkelnek, hogy táncukkal megajándékozzák a munkába induló legjobbakat. Ezen túlmenően „Sanyi bácsinak” (ha szemem nem csal, semmiképp sem lehet több, mint 28-30 éves) kiváló munkaterve van: összegyűjtik, feldolgozzák a környék táncait. Már megbízást is kapott erre. Rózsaszentmártonnál kezdik. Így fog összekapcsolódni egy bányász-csoport mindennapos gyakorlata a tudományos munkával. A másik nagyon rokonszenves program: Petőfibánya táncsoportja minél többször lépjen fel együttes műsorokban a környék kultúr-csoportjaival. Hadd ismerkedjenek egymással parasztok és bányászok... Most a kulturális seregszemlén végre ez a nagy vágyuk is teljesül. S Petőfibánya lelkes ifjúságát, tehetségét megismeri az egész járás, s megyeszerte mindenki.

(Eörsi István riportja)
(Gajdár Pál felvételei)

Nemcsak a sakkozók, de a „kibicek” is izgatottan várják Zeiszkai József ipari tanuló következő lépését.

Klucsik László és Rigó Imre, Petőfi-altáró sztahanovista vájárál rendszeresen olvasnak a többezerkötetes könyvtár remekeiből.